

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 112.234 van 4 november 2002
in de zaak A. 128.819/VII-28.238**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat LONDA SENGI,
 kantoor houdende te 1180 BRUSSEL,
 Stallestraat 105

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Kongolese nationaliteit, op 3 november 2002 per fax heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2002 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 14 oktober 2002, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 oktober 2002;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gelet op de beschikking van 4 november 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2002 om 15.30 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat LONDA SENGI, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur J. ROGGEN, die verschijnt voor de eerste

verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 13 oktober 2002 en verklaarde zich vluchteling na in Zaventem door de federale politie te zijn tegengehouden wegens gebrek aan reisdocumenten.

1.2. Op 14 oktober 2002 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van toegang, met bevel tot terugdrijving.

1.3. Op 29 oktober 2002 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de asielaanvraag kennelijk ongegrond was en bevestigde hij de beslissing van de minister letterlijk als volgt:

"Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:
Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Kinshasa. U woonde er in de gemeente Matete en werkte daar sinds januari 2000 in een telefoonwinkel waar mensen konden komen bellen. Uw baas, M., kwam alleen 's avonds de zaak afsluiten. Begin juli 2002 stuurde u, na de heropening van de Kongostroom als verkeersas tussen Kinshasa en Kisangani, een brief naar uw neef in Kisangani waarin u schreef over de familiesituatie en om nieuws van hem vroeg. Die was luitenant geweest voor wijlen president Mobutu en was na de machtsovername door Kabila op 17 mei 1997 in het leger van de nieuwe president soldaat geworden. In die hoedanigheid was hij in januari 1998 naar Kisangani getrokken, waar hij na de inname van Kisangani door de door Rwanda gesteunde rebellenbeweging "RCD-Goma" in de rangen van deze laatste opgenomen was. Hij werkte voor hen voor de "militaire inlichtingen". U kreeg eind juli 2002 een brief terug waarin uw neef u vertelde dat sinds een opstand tegen de Rwandese soldaten op 14 mei 2002, oud-Mobutu-militairen zoals hij scheef bekeken werden door de Rwandese militairen. Op 5 augustus 2002 werd u in uw telefoonwinkel door uw neef opgebeld met de vraag een vriend van hem die in de gemeente Lemba (Kinshasa) woonde, te contacteren, omdat de situatie in Kisangani erg chaotisch geworden was. Een klant die vroeg met wie u sprak, kreeg van u als antwoord dat uw neef u vanuit Kisangani belde. U wou die vriend van uw neef dezelfde avond opzoeken maar vond hem niet. Op 8 augustus 2002 werd u thuis gearresteerd door acht militairen, die u naar de IPK (Inspection Provinciale de Kinshasa) in de gemeente Bandalungwa (Kinshasa) brachten. In het voertuig waarmee dat gebeurde zat reeds uw baas. U kreeg de beschuldiging te horen dat uw telefoonwinkel met de rebellen in contact stond. Volgens u was die verdenking op het telefoontje van uw neef van 5 augustus 2002 gebaseerd, aangezien u een klant had gezegd dat uw neef u vanuit Kisangani belde. U bleef één week in de IPK opgesloten in een cel die u met vier anderen deelde. Op 10 augustus 2002 kwam uw oom u er opzoeken; hij beloofde uw probleem te regelen. Op

15 augustus 2002 werd u door een militair naar uw oom gebracht; die bracht u diezelfde nacht bij een vriend van hem onder. Daar bleef u tot u op 11 oktober 2002 het vliegtuig naar Kameroen nam, van waaruit u de volgende dag naar België vloog. Daar kwam u op 13 oktober 2002 aan. U werd er door de Federale Politie tegengehouden wegens gebrek aan reisdocumenten (cf. verslag BN/5101/02 dd. 13 oktober 2002) en vroeg asiel aan (PA/480/GC dd. 13 oktober 2002).

U baseert de door u ingeroepen vrees op de verdenking van contact met de rebellen die - naar u vermoedt- tegen u ontstond doordat uw neef u op 5 augustus 2002 in uw telefoonwinkel van uit Kisangani opbelde. Het is echter niet aannemelijk dat het loutere feit dat klanten van u hoorden dat een neef u vanuit Kisangani gebeld had, in hoofde van de autoriteiten een dusdanig ernstige verdenking dat u met de rebellen in contact stond kon doen ontstaan dat zij u hierom tot op vandaag zouden willen vervolgen. Uw relaas bevat geen enkel ander element dat zulke verdenking zou kunnen voeden.

Verder is het bijzonder weinig aannemelijk dat u de onvoorzichtigheid zou hebben begaan om uw klanten te zeggen dat uw neef vanuit Kisangani belde, als dat inderdaad zo gevaarlijk was als u beweerde.

Tenslotte tasten enkele andere elementen uit uw opeenvolgende relazen de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan. Zo stelde u tegenover het Commissariaat-generaal (cf. gehoorverslag dd. 17 oktober 2002, p. 2 en 5-6) enerzijds dat u pas door de brief die u eind juli 2002 van uw neef ontving - het eerste nieuws dat u sinds zijn vertrek naar Kisangani in januari 1998 van hem kreeg -, vernam dat hij bij de rebellen in Kisangani gegaan was, terwijl u anderzijds zowel tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (cf. gehoorverslag dd. 14 oktober 2002, punt 42) als in uw persoonlijk uitgeschreven relaas (bijlage bij het verslag van de Federale Politie) eerste vertelde dat uw neef in Kisangani bij de rebellen was gegaan en daarna dat u eind juli 2002 een brief van hem kreeg waarin hij vertelde dat sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2002 ex-Mobutu-soldaten zoals hij scheef bekeken werden, welke vertelvolgorde en -wijze veronderstelt dat u toen u de brief kreeg al wist dat hij Kisangani bij de rebellen was; en u ook voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat de brief eerst vertelde over de gebeurtenissen van 14 mei 2002 en verder enkel over zijn gezondheid (p. 6). Wat dit laatste betreft is het bevreemdend dat u op de vraag wat hij daar dan wel over vertelde, enkel antwoordde dat hij daar niet echt op inging. Bevreemdend is ook dat u, hoewel u verklaarde dat de oorlog van de rebellen tegen het Kabila-regime in augustus 1998 begon en uw neef enkele maanden na zijn aankomst in Kisangani in januari 1998 bij deze rebellen aansloot, stelde niet te weten in welk jaar deze aansluiting gebeurde (p. 4-5).

De door u voorgelegde documenten vermogen niet aan bovenstaande bevindingen iets te veranderen. Het gaat enerzijds om een Zaïrese Identiteitskaart afgegeven op 15 mei 1993, anderzijds om een artikel uit Le Soir van 29 augustus 2002. Geen van deze documenten geeft betrekking op de feiten die u persoonlijk zou hebben beleefd.

Ten slotte bevatten noch uw verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep, noch de brieven dd.15 en 17 oktober 2002 van uw opeenvolgende advocaten enig ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat in een eerste middel de verzoekende partij de schending inroept van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de verzoekende partij in wezen stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte beweert dat het feit dat derden het telefoongesprek met de neef konden beluisteren niet van aard is te doen vrezen voor arrestatie, terwijl de verzoekende partij effectief werd gearresteerd; dat, steeds volgens de verzoekende partij, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts systematisch tegenstrijdigheden in haar verklaringen heeft gezocht, terwijl uit het asielrelaas klaar en duidelijk bleek dat indien de verzoekende partij zou worden gevonden door de Kongolese autoriteiten, zij ongetwijfeld haar leven zou riskeren;

Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat zij bijgevolg geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht; dat de toetsing van de formele motivering in beginsel, en zeker niet in het kader van het summier onderzoek eigen aan de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging wegens uiterst dringende omstandigheden, niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich brengt; dat, zo het middel dusdanig geïnterpreteerd wordt dat de verzoekende partij de materiële motiveringsplicht geschonden acht, zij er niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en de gevolgtrekkingen die deze daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou verplichten kennis te nemen van de feitelijke toedracht van de zaak, en deze in feite te beoordelen, wat zaak is van de tot beslissen bevoegde overheid; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is; dat de verzoekende partij noch aanvoert, en bijgevolg evenmin aantoon, dat de motieven onredelijk zouden zijn; dat het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de appreciatie van de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uitmaakt; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat in een tweede middel machtsoverschrijding en de schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt ingeroepen; dat de verzoekende partij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijt enkel rekening te hebben gehouden met de voor haar ongunstige elementen van de zaak; dat zij stelt dat de verwerende partij te allen prijze de asielaanvraag heeft willen verwerpen, hoewel zij niet over ernstige motieven beschikte;

Overwegende dat de verzoekende partij ten onrechte de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een gebrek aan zorgvuldigheid verwijt; dat deze de bestreden beslissing pas heeft uitgesproken na te hebben kennis genomen van het relaas van de verzoekende partij en na dit verhaal nauwkeurig te hebben geanalyseerd; dat het middel niet ernstig is;

3. Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede van de door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
vier november tweeduizend en twee, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	H. KETS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. KETS.

E. BREWAEYS.